

egy elmúlás esztétikája

van aki megvállik udvara
lehullott leveleitől én magam
alá söpröm a száraz
elhasználódott fotoszintézis
szakikat úgymond csodájukra
járok rájuk nem lépve
bár sajnálom széndioxidot
már nem kaphatnak tőlem
sem
agyam oxigént tőlük de
kivételes elmúlást igen
ennyire szépnek más élőlény
nem tud átadni halált itt érzem
igazán ez az élet rendje tud
gyönyörködtetni sötét
fázisában is
ilyenkor jut eszembe csak
azért sötét mert ismeretlen
esetleg fényes is lehet odaát ha van
valami
ha nincs akkor teljes
megnyugvás érzékszerveink
idegrendszerünk
lekapcsolása hol semmi sem
fáj
az sem fekete színnel
rokon
mindennel

hangod

mindig ott sétált a homlokom
mögötti kert kerítésénél
rajzolt absztrakt mintákat
írt rá neveket
sose az enyémet
azokat meg esőm lemosta
nem is tudta
ő tehetett róla hogy annyi ideje
ősz van a kertben több
évszaknyi de szerette
én nem
sokat lófrált benne fel-alá mert
ha nem volt eső boldogan
lépdesett leveleimen
ropogtak eltűntek talpa alatt csak
fülemben cseng pár szétszakadt sor
odafújta az emlékezet egy anyajegy
mellé fülcimpámra végül
írtam neki telefonról üzenetet
elképzelve hallom értesítését
őszintén naivan
bíztam benne miattam
választotta patakba hulló
kő hangját e célra
készülékére

szeretet

legerősebb izmodból jön.
szegycsont festegető.
átjár, hogy átjárhasson. máshoz.
testetlen testépítő is. vagyis alkotó.
elfogultan nem válogat.
lét-elem. mely nem merül le.
maximum rosszul van betéve
az irányítódba.

szorosan

„Kérem, hagyják el a szerelvényt, és erre
figyelmeztessék utastársaikat is!”
4-es metró Kelenföld
ajtók nyíltak huzat vitte a
lógatva óvott virág illatát
bágyadt várakozók unalmába
enyhén díszített forrását
instant örömüknek szál rózsaszirmait
két színnel festette meg a július
alap bordóhoz kevert 1/3 narancssárgát
vagy inkább karamellt
nem találkoztam eddig ilyen kombinációval
nekem is tetszett
gondoltam egy nőnek pláne fog
ki más érdemelne olyan szépet
mit azelőtt én sem láttam mint
Te kit egy hete nem
ez az egy hét hiányod ott ölelt meg
mindkettőnket szorosan elindult újra
egy metró türelmetlenkedőivel
mi maradtunk végállomásunkban

andante

tollpihék hintik be
a hegedűszó megnyugtató
hosszan kitarított hangokból
álló etűdjeit
szépen lassan libbenek rájuk
a terjedelem időtartalmának
rejtett időtlenségére
lepkeszínű madarakká áll
össze dallam és toll
darabbá
ami tudjuk nagyon is egész
a háttérben

zongorabillentyűn araszolgatnak
el a kellemetlen emlékek
kicsiket koppannak alattuk a
pici fakalapácsok
a búcsú útvonala:
g h g h g h g h g h g h g h

hab

fonott nyaklánc.
kék.
Euphoria illatú. Calvin Klein.
valakié.
vagyis nem akárkié.
otthon van. kár.
ronggyal letörölt asztal.
sör. újabb.
ez de dekadens hangulat.
pedig nem is vagyok bánatos.
én vigasztalom az alkoholt.
ő „valaki” után ejt cseppeket.
megmutatom neki az
élet habos oldalát.
utáná inkább fizetek.
hiszen „nem akárki” vár haza.

sziluettek

zöldfémes csillogás
szelíd vadkacsák lágy
hullámok generálói
zsíros tollakról gördülő
vízgyöngyökön villan
bogárhatú parkolólámpája
kiszállnak május éjszaka

ezt-azt előpakolnak nézik
lány fiú érettségire készülők
vagy első éves egyetemisták
nézik tojókat cserkész pár gácsér
plédjük leterítik visszasétálnak
rágyújtanak autófénye rádió kikapcs
tőkés réce sziluett-mozi bekapcs
leülnek kövek melegszenek

távolodik ring a tó ahogy mellette
szavak
sztorik el-elkapott tekintetek
mellkasok illatok
ujjak nyirkos tenyerek
hunyt szemű mosolyok
ajkak csendek
közelednek távolodnak
hamarosan egy árnyá
válnak partszakaszukon

leg alább

vannak ilyen napok
mintha mind hétfő szagú lenne
vagy vasárnap késő délután
igen inkább olyanok
sűrűk holnapra nem gondolók
inkább nem
legalább ezek valamilyenek
legalább vannak
meghatározhatók körülírhatók
ha én nem is
és még a sajt is holdból van

